

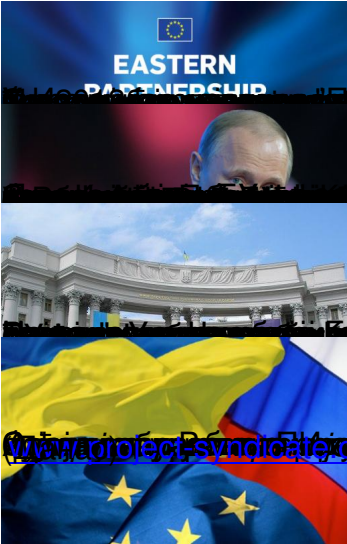

Док се визија ЕУ о "широј Европи" заснива на мекој моћи, економској интеграцији и дугорочној изградњи институција, Путинова политика "шире Русије" упориште има у застрашивању и насиљу. ЕУ је вођена дугорочном геоекономијом, док Кремљ игра на карту краткорочне грубе геополитике.

У време окупљања лидера Европске уније са представницима шест земаља "Источног партнерства ЕУ" у Риги, многи се присећају драматичног састанка у Виљнусу новембра 2013. Управо тамо је тадашњи председник Украјине Виктор Јанукович, под огромним притиском Русије, одбио да потпише Споразум о придруживању са ЕУ, о којем је преговарано од 2007. до 2012.

Наравно, када се Јанукович вратио кући, сачекале су га хиљаде демонстраната на кијевском Мајдану (Трг независности). Решени да га натерају да поштује обећање које је дао - да ће потписати споразум са ЕУ и да Украјину неће увести у царинску унију са Русијом - демонстранти су мобилисали земљу. Пошто уз помоћ својих снага безбедности није успео да их сломи, Јанукович је, једноставно, побегао. Понашање Русије према Украјини после тога је Источно партнерство учинило важнијим него икад.

Источно партнерство покренуто је 2009. на иницијативу Пољске и Шведске чији сам министар спољних послова тада био. Циљ је био одговорити на жеље Јерменије, Азербејџана, Белорусије, Грузије, Молдавије и Украјине за неким од инструмената који су помогли преображај средњоевропских и балтичких земаља у демократије - и сада чланице ЕУ - какве су данас.

www.project-syndicate.org